

PIRMAS

2008, lapkričio 15

– Ak, kodėl man *amžinai* taip nutinka? – klausiu sužadėtinio Rajano, kai įeiname į restoraną.

– Kas yra, mažute?

– Pamiršau automobilyje rankinę.

Nors iš baltojo Rajano „BMW“ išlipome ką tik, dirstelėję pro langą pamatome, kad darbuotojas mašiną jau vairuoja į aikštelę.

– Tuoj atnešiu, mano užuomarša, – taria jis, bučiuodamas man skruostą. – Įsitaisyk prie staliuko. Grįšiu po akimirkos.

Prieš ketverius metus prancūzų restorane „Le Marche“ Ketvirtajame aveniu įvyko mūsų pirmasis pasimatymas. Rezervuoti čia vietą reikia prieš penkis mėnesius. Tačiau Rajanas kažkaip išigudrino gauti

visavertis: dirbu leidinyje *Herald*, kuriu planus, kaip rekonstruoti namą Volingforde, kuri įsigijau padedama... savaiame suprantama, Rajano.

Kai Rajanas įeina į restoraną nešinas mano rankine, nusišypsau.

– Pila kaip iš kibiro, – sako paduodamas juodą „Michael Kors“ rankinę, kurią man padovanojo pernai per Kalėdas, ir persibraukia šlapius plaukus.

„Gražus“ – tinkamiausias žodis apibūdinti Rajaną. Klasikinis gražuolis. Tą vakarą, kai su juo supažindinau Treisę, ši, pagauta pirmo įspūdžio, restorano tualete man sukuždėjo, kad Rajanas – it atgijęs kilnūs Disnėjaus princas. Toks jis ir yra. Aukštas, stiprus, su kupeta vešlių tamsių plaukų. Duokite skydą, baltą žirgą ir Rajanas bus kaip iš akies luptas animacinio filmo princas, pakėrėjęs Pelenę. Man pasisekė.

Per stalą jis siekia mano rankos.

– Prieš tai paskambinau į restoraną, kad įsitikinčiau, jog jie turi tavo mėgstamiausio bordo. Atmink, tai tik mudviejų tobulo vakaro pradžia.

Priglaudžia mano ranką prie lūpų, aš šypteliu.

– Svarbi kiekviena detalė, – kalba švelniai šypsodamasis. – Atrodai kiek suglumusi ir aš noriu tave prablaškyti.

Sukinėdama sužadėtuvių žiedą linkteliu. Rajanas visada geba mane perprasti, turbūt geriau negu aš pati.

– Nuo tada, kai savo apžvalgas apie Siatlo gyvenimą pajavairinau skandalingomis verslo naujienomis, darbe užvirė tikras pragaras, – atsakau. – Turiu sukurpti triuškinančių straipsnių seriją apie Pionierių aikštę.

Šiandien buvo išspausdintas pirmasis iš trijų. Esu tikra, kad Rajanas jį skaitė, bet mudu esame sutarę neaptarinėti tų temų, kur išsiskiria mūsų profesiniai interesai. Rajanas – galvotas ir pakankamai aštraus proto vyras, kad suvoktų, jog ėmęs ginčytis dėl mano straipsnio sugadins vakarą šiam vos tik prasidėjus.

Jis nusuka kalbą prie žmonių, nesėdinčių prie šio jaukaus staliuko dviem, ir persako jų nuomonę:

– Žinai, daugelis mano kolegų mano, kad reikėtų išsproginti ją šešių kvartalų spinduliu.

Papurtau galvą.

– Taip galvoji tu ar tavo rizikos valdymo komanda?

– Sunku ignoruoti faktą, kad aikštėje daugiausia trinasi narkomanai ir valkatos. Vargiai žengsi porą žingsnių neįmynęs į jų išmatas.

– Na, tiems žmonėms reikia pagalbos, – sakau mintyse svarstydamą, ar pajusiu pasitenkinimą, jei pateiksiu savo argumentus, visai nederančius su romantiškais Rajano šio vakaro planais. – Jais rūpinasi tik Vilties Evangelijos misija. Mano manymu, tokia pelno nesiekianti organizacija yra patikimiausias ilgaamžės kaimynystės garantas. Nekaltink, kad noriu padėti Misijai toliau plėtoti šią veiklą.

Someljė atkemša Rajano iš anksto parinktą raudonąjį vyną, tada įpila mums į taures.

– Brangioji, – švelniai taria Rajanas, kai gurkšteliu. – Tu pats geranoriškiausias žmogus, kurį pažįstu. Kaip galėčiau tave kaltinti? Už ką?

Galvoju apie jaudinantį straipsnių turinį, apie tai, kaip teko su savimi pakovoti, kad neleisčiau emocijų debesiui užgožti nešališkumo – geram žurnalistui privalu laikytis šio principo. Po pietų, prieš vakarienę, ėmiau interviu iš Misijos direktorės, itin apkūnios moters vardu Melisa. Žiūrėdama man į akis ji tiesiog maldavo apsaugoti organizaciją nuo būtent tokių nekilnojamojo turto supirkėjų, su kuriais dirba Rajanas: statytojų, trokštančių nugriauti pigius daugiabučius ir taip atimti iš šimtų žmonių pastogę bei paversti juos benamiais.

Tiesa, Siatlo Pionierių aikštė – prastoka kaimynė, ir pertvarka galbūt atneštų į jos gatves naują gyvenimą, tačiau Rajanas taip niūriai atsiliepė apie vietą, kurią mylėjau nuo seno ir vis dar tebemyliu. Kiekvienas atjaučiantis vargšus supranta, jog užmačios rekonstruoti aplinkinę teritoriją tik užvertų duris Vilties Evangelijos Misijai, sužlugdytų daugybę smulkių įmonių ir dvi prieglaudas. Neatlikus pertvarkos, turtinigiems supirkėjams – daugelio jų finansinius reikalus tvarko Rajanas – ir toliau teks kankintis Siatlo automobilių spūstyse.

– Veikiausiai tiesiog noriu, kad viskas liktų, kaip yra, – sakau. – Šioje kaimynystėje tvyro senojo Siatlo dvasia. Žinau, ji šiurkšti, bet tikra. Be to, tai daugybės žmonių namai.

– Tu ten gyvenai?

Šis klausimas – vienas iš tų, į kuriuos verčiau neatsakyti, tad perlankstau ant kelių servetėlę.

– Ne, – galiausiai atsakau, – bet pažinojau kai ką, kas ten gyveno.

Nutyliu, kad per tuos metus noras sužinoti apie *ta žmogų* iškamavo mane, kartkartėmis ėdė kaip vėžys. Išnaršiau „Google“ iki panagių. *Keidas*, regis, ne tik mane paliko, bet ir dingo nuo Žemės paviršiaus. Tačiau visa tai – praeitis.

Rajanas įtariai kilsteli antakį.

– Ir kas yra tas *kai kas*?

– Niekas, – atsakau nekantraudama pakeisti temą.

Aš lygiai taip pat nelinkusi kalbėti apie savo buvusiuosius, kaip ir klausytis apie Rajano mylėtas moteris, ypač paskutinę – Vanesą, gražuolę iš pietų. Jos ir Rajano tėvai – aristokratai, geriausi draugai ir nekilnojamojo turto magnatai, turintys ryšių rytinėje ir vakarinėje pakrantėje. Ji neabejojo tapsianti ponija Rajan Winston, kol aš atsitiktinai nesutikau Rajano ir nesugrioviau jų dviejų planų. Įsivaizduokite jo tėvų veidus: „Mama, tėti, tai Kailė. Aš ją myliu. Ir ji turi tatuiruotę!“

Kai mūsų pažinties pradžioje mėginau perprasti padėtį, Rajanas buvo atviras:

– Tu puikiai, kaip ir aš, žinai, kad mudu su Vanesa labiausiai tikome vienas kitam kaip draugai, – tarė. – Kartu užaugome.

– Ir ji vis dar myli tave, – tvirtai pasakiau.

Rajanas papurtė galvą.

– Ne, nebemyli.

– Rajanai, – pareiškiau. – Aš moteris. Mačiau, kaip Vanesa žiūrėjo į tave Vakarų Virdžinijoje.

Ji su savo šeima buvo atvykusi į Grinbrajerį – kasmetinën fejerijon, į kurią susirenka ištisos Rajano artimųjų ir jų draugų kartos. Vyrai žaidžia golfą, moterys priešpiečiauja. Tąkart visa tai ištvėriau, nes paprašydavau gailėstingos padavėjos mano arbatą pastiprinti burbonu.

Treisė tokias jaunystės meiles vadina šmėklomis. Turime nesileisti jų persekiojami.

Rajanas atlošia pečius, aš vėl pažvelgiu į savo gražuolį sužadėtinį. Taip, mudu kilę iš skirtingų sluoksnių ir kitaip matome pasaulį. Jis mane traukia ir nenoriu, kad būtų kitaip. Bet praeitis niekur nedingsta. Rajanas yra mano dabartis. Esu dėkinga, jog kadaise buvę atskiri mūsų keliai susiėjo ir atvedė mudu drauge čia. Į šį vakarą. Visiems laikams. Amžinai.

– Aš taip tave myliu, – sukuždu, ir mano ranka balta staltiese nuslysta paimti jo rankos.

– Ir aš tave, – Rajanas ištaria taip užtikrintai, kad, prisiekiu, pajuntu tai visa savo esybe.

Jam kalbant lietus barbena į langą. Pro nedideles dangaus properšas šviečia pilnatis, iš paskutiniųjų stengdamasi nusimesti debesų apsiaustą. „Supermėnulis“, – pasakytų Treisė, gydytoja, jaučianti keistą potraukį mistikai. Ji nepaliaujamai kalba apie visokius užtemimus, toks tikriausiai vyksta ir šį vakarą. Nors astrologija manęs nedomina, slapčia mėgstu gauti kasdienės draugės ataskaitas. Man visai patinka neįtikimos pranašystės, nes jas rūpestingai ir kruopščiai išanalizavusi pateikia geriausia draugė.

Dabar svarstau, ar Rajano irzlumą būtų galima paaiškinti pasitelkus metafiziką. Siurbtelėjus dar vyno, ima sukuriuoti švelnios kaip šilkas ir tuo pat metu skaudžios mintys. Girdžiu, kaip širdyje išdavikiškai eižėja stiklas ir prisiminimai staiga atgyja. Kaip įpratusi, kišu juos gilyn, kiek įmanoma toliau, ten, kur jiems ir vieta. Taip ilgai su jais gyvenau, kad man jau seniai nebeskauda. Gal ir neuždariau jų, bet įgijau išminties. Visi, kurių širdis kada nors buvo sudaužyta ar bent nubrozdinta, susitaiko su tuo, kas įvyko. Jis išėjo. Supratau, kad jei žmogus nori išeiti, jį reikia paleisti.

Pripildęs taurę, Rajanas ima man pasakoti, kaip praėjo jo diena. Santūriai užsimena apie incidentą, kai bendradarbis užmigo per susitikimą su kompanijos prezidentu. Reikalai galėjo susiklostyti prastai, bet Rajanas

– Atsiprašau, – sako. – Kai benamiai įpranta slaminėti, sunku jais nusikratyti.

– Gal jis tiesiog alkanas, – tariau. – Virtuvėje tikriausiai atsirastų kokių likučių?

Vyras pakrato galvą.

– Su visa pagarba, panele, turiu pareikšti, kad mes nedalijame sriubos. Be to, benamiai dažniausiai nori pinigų, turbūt kvaišalams.

Iš savo straipsnių žinau, kad toks požiūris įprastas. Visgi negalima visų benamių kaltinti vartojant kvaišalus. Esama daugybės kitų priežasčių, dėl kurių žmonės atsiduria gatvėje. Bet man kur kas geriau sekasi keisti įsisenėjusius stereotipus spaudoje, negu ginčytis nepasirengus.

Išeinu laukan ir atsargiai žvilgteliu į valkatą. Sulysęs, be galo sudžiūvęs, drabužiai tiesiog karo ant jo. Prisimenu, kad rankinėje turiu sužadėtuvių torto ir žingteliu artyn. Jei tik galėčiau pasiūlyti jam šio to daugiau negu cukraus, bet į pyragą juk dedama ir kiaušinių.

– Atsiprašau, – tariau, bet benamis, regis, manęs negirdi, todėl pakartoju garsiau: – Atsiprašau, turiu šiek tiek maisto. Gal... norėtumėte?

Man prisiartinus, jis pakelia akis, mūsų žvilgsniai susitinka ir mane apima jausmas, kad šį žmogų pažįstu, negaliu to paneigti. Paleidžiu rankinę, ši žnekteli ant šlapio šaligatvio man prie kojų. Smegenys sukibirkščiuoja ir prisiminimai pasipila lyg popieriai iš suverstų

kabineto spintų. Jei šis vyras ir atpažįsta mane, jo akys to neparodo. Priekyje blyksteli automobilio žibintai, cypтели stabdomos mašinos padangos. Pažvelgusi atgal išvystu Rajano automobilį. Kaip tik tuo metu benamis kaulėta ranka pasiekia rankinę ir išsiima dėžutę su maistu. Akimirką žiūri į ją, paskui nedrąsiai atidaro. Matau jo alkanas akis, paskui rankas, griebiančias tortą. Benamis kemšasi jį į burną, barzda aplimpa trupiniais.

Rajanas nuleidžia automobilio lango stiklą.

– Kaile, ar viskas gerai?

Linktelėjusi žengiu atgal, it nesavomis kojomis pėdinu prie mašinos, įlipu vidun.

Nesakau Rajanui, kad man negera.

Nesakau Rajanui, kad pažįstu tą vyrą.

Nesakau jam, kad jo vardas *Keidas* ir kad jis buvo mano gyvenimo meilė.